

стиво разгонваше най-милитѣ му, най-щастливитѣ му спомени и представи отъ нѣкогашното спокойно и тихо домашно огнище . . .

*

Вечерята се завърнаха отъ работа и другитѣ: Александъръ, жена му и Маринъ. Първото нѣщо, което се хвърли въ очитѣ на инженера, бѣше старичкото имъ поизтъркано облѣкло. Потуритѣ имъ бѣха избѣлѣли, закрѣпени, ризитѣ сжщо. Устнитѣ имъ бѣха изпрѣхнали, лицата обгорени, но тѣ нѣмаха отпадналъ, омърлушенъ видъ. Александъръ приличаше на баща си — съ изострени скули, съ високо, малко продълговато чело, съ дълбоки сиви очи, съ мека закрѣглена брада. Той изглеждаше свенливъ и послушенъ, но върху лѣвата му устна играеше загадъчна и хитра усмивка. Маринъ имаше по-плитки, по-крѣгли очи и носътъ му бѣше малко чипъ и вирнатъ като на майка му. Той избухваше лесно, изказваше се съ охота и погледа му бѣше решителенъ и привидно проницателенъ.

Малко по-късно дойде и Тодоръ съ семейството си. Той приличаше досущъ на майка си, забрадѣлъ, съ широки, отпуснати рамене. Дали защото го знаеше отъ малкъ, или това бѣше една видима черта на характера му, но инженерътъ веднага прочете въ лицето му скрито себелюбие и тъпа упоритостъ.

Малката снаха имаше мечтателно изражение, гледаше кокетно и се стремѣше да изпъкне като пъргава и гостоприемна.

Вечеряха подъ високата акация предъ кѣщи, която инженерътъ помнѣше като тънко хилаво дръвче. Той гледаше недовѣрчиво, недоволно, дори малко подозрително племенцитѣ си и горѣше отъ желание „да ги срѣже“ — както самъ си